

SVÁTOST NEMOCNÝCH

V měsíci únoru si připomínáme památku P. Marie Lurdské. Je to rovněž den, kdy pamatujeme na všechny nemocné. Kolem tohoto svátku bývá udělována svátost nemocných.

Nemoci a bolesti člověka patří vždy mezi největší potíže, které trápily jeho svědomí. Již proroci předpovídali, že v době, kdy přijde Mesiáš, vyhladí Bůh nemoc a smrt. Ježíš se staví vůči nemoci jako vůči zlu, které je třeba odstranit. Velkou část své činnosti věnuje uzdravování, aby naznačil, že Boží království již přišlo, že Boží láska už začala přemáhat hřích a jeho následky. Odmítá rabínskou teologii, která tvrdí, že nemoc je přímým důsledkem hříchu. Ježíš to prohlásí při uzdravení slepého při narození: „Nehřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm projevit Boží skutky.“ Ježíš uzdravoval nemocné, ale ne všechny, nemoc zůstává. To znamená, že neodporuje hodnotám Božího království, ale má svoji hodnotu.

Nemoc také souvisí se stavem člověka, který žije v hříchu, většinou však nemůže být považována za trest, jímž jsou jednotlivci stíháni za své hříchy. Nemocný není někdo Bohem poznamenaný či trestaný; nemocný není osamělý a opuštěný, Kristus je s ním, neboť si přisvojil bolest všech lidí; nemocný není žádný „bankrotář“: Kristus začlenil utrpení do řádu vykoupení; nemocný není neúčinný, je zapojen do Kristova velikonočního díla a doplňuje na svém těle to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap (srov. Kol 1, 24).

Pomazání nemocných

V evangeliích je mnoho míst, z nichž vysvítá, jak Kristu záleží na nemocných. Hlavním znamením této péče je svátost nemocných. Kristus ji ustanovil, a my ji známe z listu sv. Jakuba. Církev ji pak stále používá u svých nemocných členů. V čem spočívá její slavení? Kněží církve vloží na nemocného ruce, modlí se modlitbou víry a pomazou ruce nemocného olejem, který byl posvěcen Božím požehnáním. Tímto obřadem je naznačena a udělena svátostná milost. Církev napodobuje příklad Pána Ježíše a ujímá se člověka v jeho celistvosti. Svátostí pomazání posiluje jeho ducha a ulehčuje mu tělesně.

Duchovní posila

Aby svátost nemocných posílila zrceného a pokořeného ducha pacientova, záleží její první účinek v tom, že mu dá milost Ducha svatého. Celý člověk dostane od něho pomoc pro svou spásu, cítí se povzbuzen k důvěře v Boha a obdrží novou sílu proti pokušením a proti úzkosti smrti. Tato svátost zjednáva odpuštění hříchů a dovršuje kající cestu křesťanovu.

Tělesná úleva

Svátostná milost zahrnuje tuto oblast lidské osoby: Milost ducha svatého pomáhá člověku snášet statečně chorobu, bojovat proti ní a dosáhnout zdraví, pokud to prospívá jeho zdraví duchovnímu.

Modlitba víry

Ve svátosti pomazání nemocných, výslovně spojené s modlitbou víry, se vyjadřuje a projevuje sama víra. Předě

všemi ji mají oživit a projevit jak přísluhující, který svátost uděluje, tak hlavně nemocný, který ji přijímá. Právě víra nemocného a víra církve ho zachrání.

Komu se má svátost udělovat?

Podle zásad II. Vatikánského koncilu se tato svátost nemá chápat jako „poslední“ pomazání, nýbrž jako pomazání, které se má udělovat nemocným při vážné chorobě.

a) Kristus chtěl tuto svátost, aby přinášela úlevu a záchranu nemocným. Má se dávat věřícím, jejichž stav je ohrožen nemocí nebo stářím.

b) Může se udělit před chirurgickým zákrokem (operací).

c) Může se udělit starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když není na nich vidět žádná nebezpečná nemoc.

d) Svátost se může opakovat, když se nemocný uzdravil z choroby, při níž přijal pomazání, nebo když se mu během téže nemoci přitížilo.

e) Zvláštní případy:

- Svátost se může udělit i nemocným dětem, mají-li dostatečné užívání rozumu, aby mohly pocítit posilu z této svátosti.

- Tomu, kdo pozbyl užívání rozumu nebo je v bezvědomí, se udělí svátost, může-li se předpokládat, že kdyby byl při vědomí, byl by jako věřící o pomazání požádal. Také žádost rodinných příslušníků může být platným důvodem k udělení svátosti.

- Svátost se však nemá udělovat nemocnému, který je již mrtvý. V tomto případě doporučujeme zesnulého Pánu, aby mu odpustil hříchy a přijal ho do svého společenství.

- Přísluhovatel svátosti nemocných může být jen kněz či biskup.

Olej

Může být olivový nebo jiný rostlinný olej. Světí ho biskup na Zelený čtvrtek. V případě potřeby ho může posvětit sám kněz.

Obřad pomazání

Před obřadem udělování svátosti nemocných je dobré, pokud to stav nemocného dovolí, aby se nemocný vyzpovídal.

Obřad má tyto fáze:

- počáteční obřady: pozdrav nemocného a rodinných příslušníků, pokropení svěcenou vodou, poučení o významu svátosti, úkon kajícího;

- čtení Božího slova: jedno nebo více čtení s krátkým výkladem přečteného úryvku;

- pomazání: litaniová modlitba a vložení rukou na hlavu nemocného; díkuvzdání nad olejem již posvěceným (nebo jeho posvěcení, nebyl-li dosud posvěcen): svaté pomazání na čelo a rukou, při čemž se pronášejí tato slova: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha

svatého. Amen. Ať tě osvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní.“ Po pomazání následuje modlitba podle různých případů nemoci.

- závěrečné obřady: recituje se Otčenáš; závěrečné požehnání.

V závěru chci připomenout zodpovědnost, kterou za sebe máme. Pokud víme o někom, kdo je nemocný, je v nemocnici a nemůže jít do kostela, čeká jej operace, dejte to vědět duchovnímu správci. Je smutné, když nemocnému nemohou být uděleny svátosti jen proto, že nikdo z blízkých neupozornil kněze. Služba o nemocné patří mezi kněžské činnosti. Proto se neostýchejte a kněze včas informujte.

11. ÚNOR – SVÁTEK PANNY MARIE LURDSKÉ. Myslíme na všechny nemocné (i na sebe – nebo je snad někdo z nás úplně zdravý?).

Nebeská Matka se o nás „nebesky“ stará. Pečlivě o nás pečuje a na pomoc posílá apoštoly, které si její Syn vybral. Jedním z nich je i paní Marie Svatošová...

NEMOC JAKO PŘÍLEŽITOST, NEMOC JAKO VÝZVA.

Dovedu si docela dobře představit, že už jen samotný nadpis mé úvahy vzbudí v někom nevoli. Nemoc je přece zlo, které se na světě objevilo až po vzpouře člověka vůči Bohu. V ráji původně nic takového nebylo, tak jakápak příležitost, jakápak výzva? Nemoc je cosi výslovně negativního, nežádoucího, veskrze špatného, zneprjemňuje nám život. Co by na ní mohlo být pozitivního? S tím vším lze souhlasit, ale také to může být úplně jinak. Záleží na okolnostech a především na našem postoji k nemoci, k nemocnému a k situaci, kterou jsme si nenaplánovali, ale do které nás Bůh postavil. Pokusím se to trochu objasnit.

Otázku „proč“, neboli otázku po smyslu nemoci, kladli Ježíšovi i jeho současníci: „Zhřešil on nebo jeho rodiče?“ Není vždycky snadné dobrat se jednoznačné odpovědi. Někdy je zavinění nemocného na první pohled zřejmé, jindy člověk souvislosti nechápe a nevidí. Smysluplnější než „proč“ je ptát se: „Co mi tím asi chce Pán Bůh říct?“ Odpověď může přijít v modlitbě, ale i prostřednictvím kněze nebo upřímného přítele. Praktikující křesťan je většinou pro takovou nenadálou situaci teoreticky připraven – ví něco o pokání, o smíru, o Kristově kříži a jeho vykupitelském díle. Slyšel od sv. Pavla „trpím, ale raduji se z toho, protože na svém těle doplňuji, co zbývá do plné míry Kristových útrap pro církev...“. Teoreticky nám je leccos jasné, ale v praxi, když se to týká člověka samotného nebo jeho blízkých, to už je složitější. Co se dá změnit, je třeba změnit, např. léčbou. Co je nezměnitelné a neodvratitelné, je třeba přijmout: „Dobře, Pane Bože, tak já to беру. Jen mi dej sílu to zvládnout podle tvé představy.“ Jakmile se tohle podaří, je téměř vyhráno. Statisticky ani grafem to sice nejde vyjádřit, ale dovedete si představit, o co by byl svět na lásku chudší, nebýt nemocí a utrpení? Kolik lásky by se vůbec neprojevovalo, protože by k tomu nebyl důvod? Zkuste chvíli pozorovat lidi, procházející s kytíčkami, s ovocem a jinými drobnostmi v době návštěv branou nemocnice. Napadlo by je věnovat svůj čas a lásku blízkému člověku jen tak pro nic za nic kdyby byl zdravý? Někoho snad ano, ale určitě ne všechny. Nemoc je skutečně příležitostí a výzvou nejen pro nemocného, ale i pro jeho okolí. Nemocný většinou bilancuje, přerovnává si žebříček hodnot, dává do pořádku vztahy s lidmi i s Bohem. V tomto slova smyslu může být pro něho nemoc doslova požehnáním.

Co z jeho nemoci má nebo může mít jeho okolí? To záleží na tom, jak se k nové situaci postaví. Může v ní rozpoznat úkol a životní příležitost, správně ji uchopit a zúročit – nebo ji naopak propást a tím uškodit nejen nemocnému, ale z pohledu věčnosti především sobě. Takže z toho nakonec lze vyjít trojím způsobem: bez zisku, se ztrátou nebo se ziskem. Bez zisku z toho vychází ten, kdo se příliš nenamáhá a dělá jen to, co ho moc nestojí a nebolí. Chová se slušně ke slušnému, je milý k milému – ale tak se chovají i pohané, říká Pán Ježíš. Co je na tom záslužného? Nemoc blízkého člověka ve většině případů poskytuje lidem v jeho okolí spoustu příležitostí ke skutkům milosrdenství a k projevením lásky. O lásce Matka Tereza tvrdí „láska bolí, láska musí bolet“. Než se nemocný propracuje do stádia, kdy je ochoten svoji nemoc, případně i blízcí se smrt přijmout, prochází fázemi, v nichž to s ním nebývá jednoduché a může své okolí opravdu bolestivě zraňovat. Jedna z těch fází se odborně nazývá „agresí, vzpourou, hněvem“. Ale ani ve fázi rezignace nebo deprese nebývá komunikace a soužití s nemocným vždycky snadné. Trvá-li to dlouhé měsíce, případně roky, je to pro všechny zúčastněné hodně náročné na trpělivost. O to víc se tu nabízí velké úroky v té nejtvrdější valutě. Teprve když jsme laskaví k člověku, který se k nám laskavě nechová, když projevíme lásku člověku, který se na nás utruhuje, když projevíme zájem o člověka, kterého si už nikdo nevšímá, když pozorně vyslechneme toho, koho už nikdo poslouchat nechce, když vlijeme naději do žil člověku, který si zoufá a určitě nám za to nic nedá, teprve tam lze mluvit o skutcích milosrdenství. Teprve tam je možné z této nelehké zkoušky vyjít se ziskem. Co nic nestojí, obvykle za nic nestojí.

Jak ošemetné je řídit se pravidlem „jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“ je zřejmé z následujícího příběhu, který se skutečně stal. Do jednoho hospice měla být z očního oddělení nedaleké nemocnice přeložena stará nevidomá paní s pokročilou rakovinou. Sestřička, která právě odcházela z noční služby v hospici, se nabídlá řidiči sanitky, že pro nemocnou pojedje s ním, osobně ji převezme a cestou se o ni postará. Kolegyně v nemocnici ji důrazně varovaly: „Na tuhle bábu si dejte pořádný pozor. Je příšerná, pořád se jí něco nezdá, pořád si něco vymýšlí a věčně si stěžuje.“ Tahle nemocná prožila v hospici několik posledních měsíců svého života. V prvních hodinách byla možná trochu nedůvěřivá, ale to se rychle změnilo a obrátilo v pravý opak. Po pár dnech telefonovala z lůžka své dřívější ošetřující lékařce: „Já už jsem snad v nebi! Kolem mě jsou samí andělé.“ Sestřičky milovala a ony milovaly ji. Dodnes na ni s láskou vzpomínají.

Být v každé situaci milosrdný není vůbec snadné, protože je to proti naší přirozenosti. Ta nás nabádá, že si nemusíme všechno nechat líbit, a je nakloněna vyřizovat všechno spíše stylem „jak ty ke mně, tak já k tobě“, neboli „oko za oko, zub za zub“. Takovým sklonům je potřeba se postavit silou vůle na odpor. Když se člověk takhle přičiní, Pán Bůh pomůže. Zasype ho dary Ducha svatého a jeho ovoce se záhy projeví láskou, radostností, pokojem, laskavostí, trpělivostí, dobrotou, sebeovládáním. Pán Bůh po nás nikdy nechce nic, co je nad naše síly. Stává se, že rodina chce nemocnému dosloužit doma až do posledního vydechnutí, ale trvá to už moc dlouho a všichni jsou vyčerpaní. To se zákonitě projeví únavou, netrpělivostí a následně i výčitkami svědomí. Všechno má své meze. Jakmile taková situace nastane, je nutno v zájmu pacienta i v zájmu svém se nechat někým ve službě aspoň dočasně vystřídat. Zde nejde o selhání pečující osoby, ale o příležitost a výzvu pro někoho dalšího. Tím dalším může být někdo ze vzdálenějšího příbuzenstva, ze sousedství, z farnosti anebo personál některé instituce, třeba hospice nebo léčebny dlouhodobě nemocných.

Marie Svatošová

HLEDEJTE DUŠE...

V lednu se v kalendáři objevují dvě data související s životem a dílem sv. Jana Boska (1815 – 1888).

24. ledna je svátek sv. Františka Saleského, jehož jméno nese řehole sv. Jana Boska. Poslední lednový den je zasvěcen přímo sv. Janu Boskovi.

Narodil se r. 1815 v malé obci nedaleko Turína v rodině chudého zemědělce. Při křtu dostal jméno Jan Melichar. Vyrůstá na vesnici, postupně dostává vzdělání a směřuje svoji životní cestu tím směrem, kterým krácel před lety, v 16. a 17. stol. sv. Jan Kalasánský, zakladatel piaristického řádu. Čerpá od něj myšlenky pro svoji činnost: spojení vzdělání s duchovním životem, výchova bez tělesných trestů, péče o mládež z nejhudších vrstev. Stává se zakladatelem salesiánského systému výuky a výchovy mládeže.

Jako mladý muž byl velmi temperamentní, pohybově nadaný (až artisticky obratný). Dnes bychom řekli – sportovní typ. Jeho touha po vzdělání, pracovitost i výborná paměť způsobily, že se jej v těžké rodinné hospodářské situaci (otec předčasně umírá) ujímá laskavý kněz Don Calosso. Poskytl mu příbytek, stravu a možnost docházky do školy. Nahradiť mu i po citové stránce otce. Brzy však zemřel na srdeční chorobu. Jan odchází do městečka Chieri na gymnázium. Těžce se probíjí, dává kondice, za stravu a ubytování pracuje v místní kavárně, v lokále i v kuchyni. Později pečoval o koně u jednoho krejčího. Zde využil možnosti se něco přiučit a zvládl postupně střihání a šití oděvů.

Přes tyto hospodářské těžkosti založil se svými spolužáky „Veselou společnost“, jejíž náplní byla věrnost náboženským povinnostem a šíření veselí. Žádné řeči a činy, za které by se křesťan musel stydět. V té době byl už pevně rozhodnut stát se knězem.

V září 1835 vstupuje do semináře a obléká kleriku. Prostředí jej nenadchlo. Odstup mezi studenty a učiteli byl obrovský a ani studijní náplň mu nevyhovuje. Studium filosofie a scholastické teologie není to, co jej zajímá. Měl však výbornou paměť a byl tak schopen vše reprodukovat. Velký odstup vyučujících v něm naopak vyvolával touhu stát se co nejdříve knězem a jít mezi děti a pomáhat jim v tom, co potřebují.

V kolektivu byl vždy považován za vedoucí osobnost a dobrého organizátora. V té době měl v semináři výborného přítele (Alois Comollo), který velmi taktickým a jemným způsobem dovedl ovlivňovat jeho vznětlivost a neústupnost. Celý život si toho Jan Bosco vážil. Často říkával: „Šťastný ten, kdo má přítele!“ Tento vzácný mladý muž však po dvou letech společného pobytu v semináři umírá na tuberkulózu, k velké lítosti Jana Boska. V semináři zvládne Jan řečtinu, francouzštinu, základy hebrejštiny, studoval se zaujetím církevní dějiny, Bibli s komentáři. V době prázdnin pracoval na domácím hospodářství jako čeledín, zvládal všechny zemědělské práce. Ale věnoval se i zábavě. S mládeží podnikal výlety, schůzky s vyprávěním a zpěvem. Způsob jeho života neodpovídal vždy obrazu duchovního, jak se mu jej snažili vštípit v semináři jeho učitelé. Absolvoval však studium „jako velmi snaživý student“.

R. 1841 přijal kněžské svěcení. Od té chvíle se bývalému čeledínu z hospodářství začalo ve vesnici říkat Don Bosco (Don = *pán*; rovněž běžné označení kněze, jako naše *pater* nebo *otec*).

Nenastoupil však do terénu, ale dal se zapsat do kněžského institutu. Zde se kněží zasvěcovali do povinností duchovních rádců či kazatelů a měli vše, čeho se jim nedostávalo v semináři – tam se počítalo s tím, že se kněží budou učit „za pochodu“.

V tomto ústavu se Don Bosco setkává s vynikajícím kazatelem Josefem Cafassem, který se stal jeho duchovním vůdcem. Byl mu vzorem v tom, jak prováděl katechezi učňů, jak působil ve věznicích, jak dával duchovní útěchu k smrti odsouzeným. Mladý Don Bosco zahájil svůj apoštolát ve stopách tohoto učitele.

Dne 8. prosince 1841, v den mariánského svátku, se setkává Don Bosco se svým prvním „případem“. Ujímá se zednického učně, který sice přišel do kostela, ale nemá za sebou žádnou náboženskou výchovu. Je nezdvořilý a negramotný. Ujímá se jej proti nepřátelskému kostelníkovi, který ho cha vyhání a hubuje mu. „Je to můj přítel,“ říká Don Bosco. Řekne mu pár slov o Bohu, o osudu člověka, naučí jej, jak se pokřizovat a pomodlit se s ním. Za týden přišli s chlapcem další kamarádi a postupně jich přibývalo a v přístavku u kostela začaly pravidelné schůzky s těmito uční z venkova, ve městě opuštěnými, bezradnými. Byli to stavební dělníci (zedníci, štukatéři, dlaždiči...). Místu schůzek se začalo říkat „oratoř“ (orare = *modlit se*). Bosco navštěvoval i mladistvé delikventy ve věznicích, nosil jim perníky, ovoce, ale i tabák. Zde poznal odvrácenou tvář města a jeho civilizaci a poznamenalo jej to na celý život.

Oratoř se postupně stěhovala na různá místa. Začalo se jí říkat oratoř sv. Františka Saleského, protože prostor, kde se chlapci shromažďovali, sloužil i jako domácí kaple, která byla zasvěcena sv. Františku Saleskému, patronu dobročinnosti, laskavosti a trpělivosti. Po několika změnách adresy dostává oratoř stálý přístav v domě, kde je možné i ubytování a stravování dětí. Nejužším pomocníkem v této péči o děti se stává matka Dona Boska – Markéta. Obětává hospodyně se stará o jídlo, úklid, praní, provoz domu. Don Bosco přispívá svým uměním krejčovským, truhlářským, ale i výukou zpěvu.

Velké dílo pokračuje prese všechny obtíže a překážky. Vše se děje navíc ve složité politické situaci tehdejší Itálie, plné konfliktů a bojů. Je nutno bojovat i s církevní hierarchií, která je někdy bez pochopení pro složitost úkolů, které se vynořují. Dílo se daří a Don Bosco se stává příkladem vytrvalosti, houževnatosti, nadšení. Překračuje postupně hranice Itálie a později jeho misie působí i v Jižní Americe. Don Bosco odjíždějícím misionářům klade na srdce: Hleďte duši, ne peníze, pocty nebo hodnosti.

Při svých cestách do Barcelony, Paříže, dnes bychom řekli – plnil stadiony, každý ho chtěl slyšet, vidět, dotknout se jej, získat od něj drobnost. Při jednom svém projevu řekl: „Mladík, který se zkazí na ulicích, začne tím, že vás požádá o almužnu, potom ji bude vyžadovat opakovaně a nakonec si ji vezme s revolverem v ruce. Je třeba vzdělávat mladé lidi, aby byli pro společnost užiteční. Aby ve vašich úřadech a dílnách šířili dobré principy. Aby nebyli opakovanými obyvateli věznic a žalářů.“

V roce 1888, kdy Don Bosco zemřel, uplynulo 29 let od založení Společnosti svatého Františka Saleského (kongregace Salesiánů Dona Boska). Tehdy jeho „služebníci“ působili v 57 střediscích v Evropě a Jižní Americe. Za 110 let (r. 1998) se působení salesiánů rozšířilo do 1809 středisek na pěti kontinentech. Také ženský Institut Dcer Panny Marie Pomocnice, založený v r. 1872, pracuje již v 1602 střediscích.

Životní dílo Don Boska a jeho obětavý svatý život vedly r. 1934 k jeho svatořečení.

Literatura:

SCHIELE R. *Don Bosco*. Portál s.r.o., Praha 1999, ALBERTI P. *Světec Don Bosco*. Křesťanská akademie, Řím 1977.

Dialog Evropa XXI – revue pro křesťanskou orientaci pro vědu a kulturu. R. 2007, č. 1–4, s. 5.

Převzato z Hejčínského Oka

HROMNICE

Začátkem měsíce února slaví církve svátek tzv. Hromnic. Hromnice je lidový název svátku „Uvedení Páně do chrámu“, který se slaví 2. února. Připomíná obětování Ježíše v Jeruzalémském chrámě, při kterém starý Simeon a prorokyně Anna poznali v Ježíši „Světlo k osvícení národů“ – Mesiáše (Lk 2,22-38). Mojžíšův zákon totiž předepisoval, že každý mužský prvorozenec musí být zasvěcen Bohu. Panna Maria a Josef s dítětem Ježíšem splnili tento předepsaný úkon a setkali se při tom se starcem Simeonem a prorokyní Annou.

Lidový název „hromnice“ vznikl kvůli svěcení svíček „hromniček“, které se rozsvěcely i při modlitbě za ochranu při bouřce. Žehnání svící má však jiný význam. Symbolika světla se spojovala se symbolikou slunečního světla. Kristus byl v biblické době nazýván nezanikajícím sluncem spravedlnosti. Tak církve mohla proti pohanskému uctívání slunce vystupovat tím, že světlem uctívala a symbolizovala své slunce - Krista. Pro křesťana je světlo znamením radosti, naděje a připomínkou blízkosti Boží.

Vlastnosti fyzického světla ukazují na Kristovu vykupitelskou činnost. Světlo působí, že se odhalují skutečné hodnoty, dále působí jako oživující prvek na organismus. Kromě toho světlo přináší bezpečí, potěšuje a přináší radost. Světlo přináší radost, ke které nás Kristus povolal.

Ať Kristus, Světlo světa, prozáří i naše životy.

Bůh působí i v naší temnotě

kde nemáme nic pod kontrolou...
(rri)

I temná období života mohou být dobrými učiteli.
Bůh totiž může působit i v naší temnotě,
tam, kde my nemáme nic pod kontrolou.

I temnota nás může mnohému naučit,
může nám otevřít oči pro věci,
které bychom jinak nepoznali.

Jako je rok proměňován ročními obdobími,
tak je člověk proměňován obdobími radosti,
krize a nakonec smrtí a vzkříšením.

Zdá se, že není jiná cesta růstu a proměny.
Vyhýbáme-li se úzkostlivě temnotě,
vyhýbáme se napětí, duchovní kreativitě
a nakonec i proměnění.

Bůh totiž může působit i v naší temnotě,
tam, kde my nemáme nic pod kontrolou.

MODLITBA NA POČÁTKU POSTNÍ DOBY

Pane Ježíši, než jsi začal veřejně působit, uchýlil ses do ústraní pouště. Přiveď nás všechny k tomu, abychom se zamysleli nad sebou. To bude počátkem našeho vnitřního obrácení a spásy. Tys opustil domov v Nazaretě i svou matku, ačkoli jsi ji miloval. Chtěl jsi snášet samotu, únavu a hlad. Když od Tebe Pokušitel požadoval zázračná znamení, odpověděl jsi mu věčně platným Božím slovem, které je znamením milosti.

Pane, nedej, abychom v této postní době spěchali k vyschlým cisternám (Jer 2,13) nebo abychom se podobali nevěrnému služebníku či pošetilým pannám. Nedej, aby nás hmotné statky, kterých užíváme, ohlušily, takže bychom ve svém srdci neslyšeli nářky chudých, nemocných, sirotků a našich nesčíslných bratří, kteří se ještě ani dnes nenajedí dosyta, kteří nemohou zakrýt svá nahá těla a nalézt obydlí pro svoje rodiny.

I na Tebe, Pane Ježíši, byla před zraky zástupů vylita voda Jordánu. Ale uznal Tě tenkrát málokdo. A toto tajemství opožděné víry nebo lhostejnosti, která se vine staletími, zůstává nadále důvodem k zármutku pro všechny, kdo Tě milují a kdo jsou povolání hlásat Tě světu.

Dej, ať nástupci apoštolů a učedníků i všichni, kteří si podle Tebe a Tvého kříže říkají křesťané, pokračují v hlásání radostné zvěsti evangelia a podporují ji modlitbou, utrpením a bezvýhradnou odevzdaností do Tvé vůle.

Jako jsi Ty, Beránek bez viny, předstoupil před Jana Křtitele jako hříšník, tak veď i nás k vodám Jordánu. Tam se chceme odevšad shromáždit, abychom vyznali své hříchy a očistili své duše. A jako se tenkrát otevřelo nebe a zazněl hlas Tvého Otce, jemuž se v Tobě zalíbilo, tak ať i my, až vítězně obstojíme ve zkoušce a dobře prožijeme postní dobu, budeme moci časné zrána v den Tvého zmrtvýchvstání znovu zaslechnout ve svém nitru stejný hlas nebeského Otce, který v nás pozná své děti.

Z duchovního deníku Jana XXIII. přeložil Zdeněk Fišer (Z týdeníku Světlo 9/1994)

Převzato z Hejčínského Oka

ŠACHOVÝ TURNAJ O CENU DOLNOČERMENSKÉHO FARÁŘE

A tak se sešel rok s rokem, měsíc s měsícem a den se dnem a byl tu 29. 12. 2009 a tradiční šachový turnaj o „Cenu dolnočermenského faráře“ a jeho již 11. ročník. Na první pohled tradiční akce, ale určitě netradiční v tom, že patron a zakladatel turnaje otec Pavel zde vystupoval ne jako hostitel, ale jako host.

Vlastní zahájení turnaje proběhlo v 15.00 h. za účasti 17 šachistů závodních či rekreačních, místních či přespolních. Turnaj se hrál na 9 kol tzv. švýcarským systémem. Na dodržování regulí soutěže se podílel Vladimír Dostálek s manžely Havelkovými. Hrál se s plnou vervou a bez faulů téměř do 22 h. s těmito výsledky: první místo si odnesl Josef Merta s 8,5 body z D Č, druhé místo obsadil Tomáš Pecháček z DČ se 7 body a třetí medailový post uhájil Michal Merta z DČ se 6,5 body, nejlepší „přespolní“ šachista Květoslav Palla z Lanškrouna uhrál páté místo. Vyhlášení výsledků a předání cen se ujal pan Václav Čada z Verměřovic a otec Pavel. Úspěšnou a příjemnou akci zakončil společný přípitek a poté jsme se všichni s dobrým pocitem rozešli či rozjeli do svých domovů.

Na závěr, jak to zpravidla bývá, bych rád poděkoval i těm, kteří se turnaje nezúčastnili, ale pomohli příjemné atmosféře turnajového dne, zvláště sestře Ludmile, která připravila důstojné občerstvení pro všechny zúčastněné, aktivnímu účastníkovi turnaje Vladimíru Dostálovi za předturnajovou agitaci a manželům Havelkovým, kteří se jako noví returnajoví účastníci zhostili organizátorské práce na jedničku. Poděkování patří i novému panu faráři otci Josefovi, který projevil zájem v tradici šachového turnaje pokračovat po dobu jeho působení ve farnosti, stejně jako díky patří i našemu šachovému kamarádovi otci Pavlovi, který přijel, věnoval ceny a svojí přítomností přispěl k příjemné atmosféře celého turnaje. Všichni věříme, že tento turnaj zažije ještě mnoho dalších úspěšných ročníků.

P Z

AHOJ DĚTI!

Možná si pamatujete na okamžiky, kdy byla třeba veliká bouřka nebo silný vítr a jiné projevy špatného počasí, kdy nás to zahánělo tak trochu „do ouzkých“ a kdy maminka rozsvítila svíčku „Hromničku“. Její plamínek prozářil naši domácnost a připomněl nám důležitou věc. Abychom se nebáli, protože Pán je s námi i v této nepohodě a chce nám být světlem v každé situaci. Proč si o tom povídáme zrovna dnes? Odpověď je jednoduchá. Za dva dny, tedy 2. února, totiž budou v kostele při mši svaté právě tyto svíce – Hromničky svěceny. Slaví se svátek Uvedení Páně do chrámu, kterému říkáme Hromnice. Co se ale v tento den připomíná?

Panna Maria a svatý Josef přinesli svého syna do chrámu. Tak to nařizoval v té době Zákon. Malému Ježíškovi bylo právě 40 dnů, když byl zasvěcen Bohu. V evangeliu je zaznamenáno také setkání svaté rodiny se starcem Simeonem a jeho chvalozpěv, který pronáší s malým Ježíškem v náručí. Nazývá Ho světlem, které není jen pro někoho, ale které bude zářit pro všechny lidi. Ježíš je tedy světlem. Tím světlem, o kterém jsme si řekli v úvodu a které nám symbolizují právě ty svíce Hromničky.

Pro naše první setkání v novém kalendářním roce je připravena spojovačka. Nemusím asi příliš vysvětlovat, jak máte postupovat, a hravě si s ní poradíte. Čísel je tam rovná stovka. Navíc, jak brzy zjistíte, je zde i několik písmen, která jdou podle abecedy. A aby to bylo ještě pestřejší – jsou tu i trojúhelníčky. Spojte rovnou čarou do dvojic vždy jeden plný a jeden prázdný trojúhelníček, které leží vzájemně nejbližší. Až objevíte obrázek, můžete si jej ještě vybarvit.

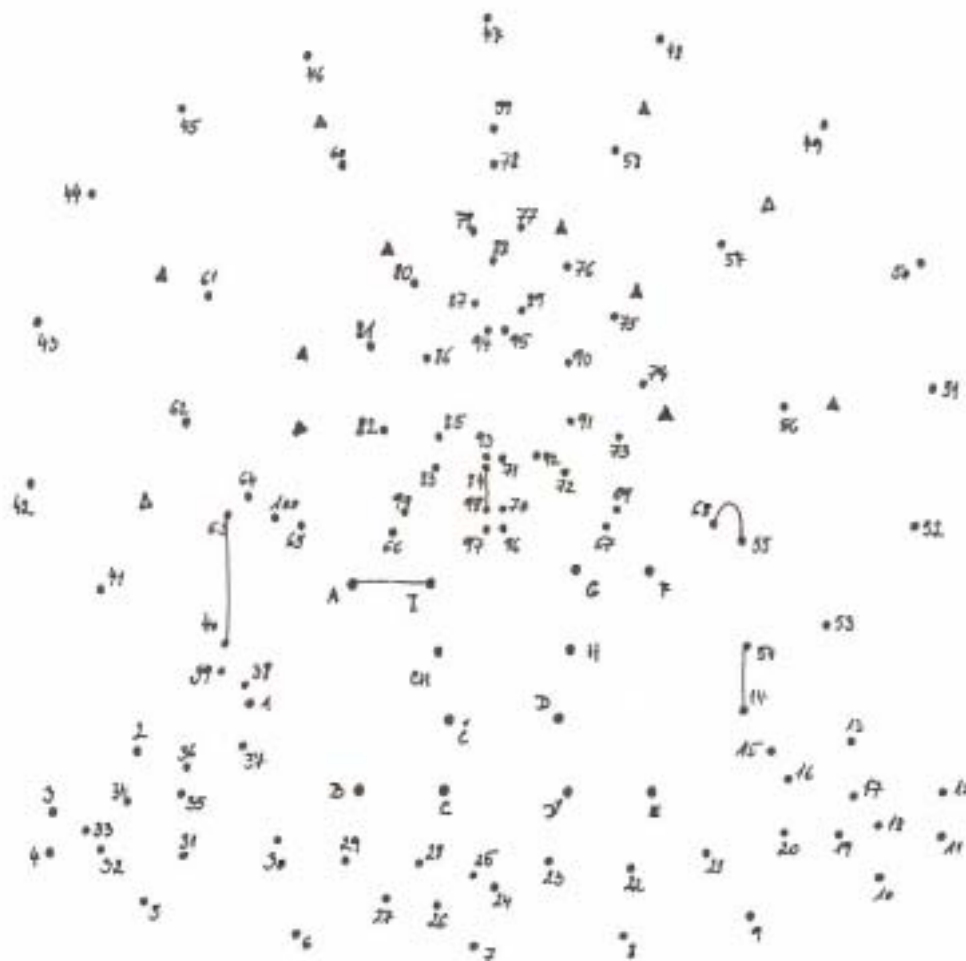
(Otazníček)

Pro starší:

My se také necháme vtáhnout do atmosféry Hromnic. Přeneseme se v čase o více než 2000 let zpátky a představíme si, že máme možnost vidět svatou rodinu při její návštěvě chrámu. Určitě by nezbudili zvláštní pozornost, kdyby vykonali pouze to, co se slušelo podle Zákona. Ovšem v okamžiku, kdy k nim přistupuje stařec Simeon a bere malého Ježíše do náručí, bychom asi zpozorněli. A pokud by k nám dolehla i slova Simeonova chvalozpěvu, určitě bychom byli stejně jako Panna Maria a svatý Josef plni údivu a možná i zděšení. Kde se tu ten stařec vzal a co mají znamenat slova, která o dítěti pronesl? V Písmu svatém je celá tato situace krásně popsána. Zbožný a spravedlivý muž Simeon žil v Jeruzalémě. Bylo mu Duchem svatým předpověděno, že nezemře, dokud nespatří Mesiáše. Duch svatý ho také přivedl do chrámu právě tehdy, když tam přichází svatá rodina. A konečně - veden Duchem svatým pronáší všechna důležitá proroctví o budoucnosti.

V několika větách evangelia, popisujícího událost Uvedení Páně do chrámu, čteme o velmi nápadném působení Ducha svatého ve starcově životě. Dalších podobných případů bychom určitě našli více. Co si ale z toho můžeme vzít pro dnešní dobu a náš osobní život? Určitě to, že i nám chce Duch svatý pomáhat, radit a vést nás. Jen mu v tom nesmíme sami bránit a stavět mu do cesty své velké JÁ, které si chce vystačit samo. Podobalo by se to pak komické situaci, kdy chceme chodit ve sněhu bosky a přitom zapomínáme, že jsme dostali pohodlné teplé boty.

EJ

PASTORAČNÍ PLÁN VE FARNOSTI DOLNÍ ČERMNÁ NA ROK 2010

Akce ve farnosti	Datum pořádání	Hodina konání	Místo konání
Ekumenické setkání ve farnosti	24. ledna - neděle	16.00 h.	fara Horní Čermná
Maškarní ples (orelsko-farní) (pořádají MO Jednota Orel a Ř.k.farnost Dolní Čermná)	6. února - sobota	19.00 h.	Orlovna D. Čermná
Společné udílení svátosti nemocných	13. února - sobota 14. února - neděle 14. února - neděle	17.00 h. při mši svaté 7.30 h. při mši svaté 9.00 h. při mši svaté	kostel Petrovice farní kostel D. Čermná kostel Verměřovice
Postní duchovní obnova ve farnosti	13. března - sobota	po mši svaté v 7.30 h.	Orlovna D. Čermná
Dobročinná akce „Misijní koláč“	14. března - neděle	8.00 h. (mše sv.) 9.00 h. (pohoštění)	farní kostel D. Čermná Orlovna D. Čermná
Pochod za život	27. března - sobota		Praha
Diecézní setkání mládeže	27. března - sobota		Hradec Králové
Velikonoční vigilie a společné posezení v orlovně	3. dubna - sobota	19.00 h. po vigilii	farní kostel D. Čermná Orlovna D. Čermná
Diecézní setkání ministrantů	17. dubna	sobota	Vysoké Mýto
Hlavní pouť ke sv. Vojtěchovi na Libici n.Cidl.	24. dubna - sobota		Libice nad Cidlinou
Poutní slavnost - sv. Jiří v Dolní Čermné	25. dubna - neděle	7.30 h. a 10.00 h.	farní kostel D. Čermná
Společné vystoupení pěveckých sborů z farnosti	1. května - sobota	19.00 h.	Orlovna D. Čermná
Poutní slavnost v Petrovicích	9. května - neděle	9.00 h.	kostel Petrovice
Diecézní setkání dětí	15. května - sobota		Hradec Králové
První sv. přijímání dětí ve farnosti	30. května - neděle	7.30 h.	farní kostel D. Čermná
Slavnost Božího Těla	6. června - neděle	16.00 h.	Mariánská Hora
Poutní slavnost - sv. Antonín v Jakubovicích	13. června - neděle	9.00 h.	kostel Jakubovice
Farní den	20. června - neděle		Fara D. Čermná
Ukončení školního roku - mše sv. a táborák	25. června - pátek	18.00 h. mše sv., táborák	farní dvůr
Poutní slavnost - sv. Jan Křt. ve Verměřovicích	27. června - neděle	9.00 h.	kostel Verměřovice
Pouť mládeže z farnosti na Velehrad	3. - 6. července		Velehrad
Mše svatá před kapličkou v Hůře za doprovodu dechové hudby	18. července - neděle	10.00 h.	Hůra
Hlavní diecézní pouť	14. srpna - sobota	celý den	Malé Svatoňovice
Poutní slavnost - Narození Panny Marie na Mariánské Hoře	12. září - neděle	7.30, 10.00 a 16.00 h.	Mariánská Hora
Poutní zájezd farnosti	18. září - sobota	celý den	Hrad Pernštejn, Žďár n.S., Zelená Hora, Slavkovice
Posvícení v Petrovicích	26. září - neděle	9.00 h.	kostel Petrovice
Přechod Jeseníků	2. října - sobota		
Den Písma svatého ve farnosti	16. října - sobota	celý den	Orlovna D. Čermná
Posvícení v Jakubovicích	24. října - neděle	9.00 h.	kostel Jakubovice
Posvícení v Dolní Čermné	7. listopadu - neděle	7.30 h. a 10.00 h.	farní kostel D. Čermná
Posvícení ve Verměřovicích	14. listopadu - neděle	9.00 h.	kostel Verměřovice
Rorátní mše svatá pro děti	4. prosince - sobota	6.45 h.	farní kostel D. Čermná
Adventní duchovní obnova	11. prosince - sobota	po mši svaté v 7.30h.	Orlovna D. Čermná
Posezení při sklence vína - na sv. Jana	27. prosince - pondělí	19.00 h.	fara Dolní Čermná
Šachový turnaj	29. prosince - středa	15.00 h.	fara Dolní Čermná

Změna v programu Pastoračního plánu je vyhrazena!!

Přehled pravidelných aktivit na faře v Dolní Čermné

den	čas	akce	kdo	vede
pondělí				
úterý	16.00 – 16.45 h. (týdně)	náboženství	studenti 8-letého gymnázia	Anna Motlová
	19.00 h.	biblická hodina		P. Josef Roušar
středa	8.30 – 11.30 h. (sudý týden)	Dětské klubíčko	malé děti ve věku 0 – 4 let	Markéta Vávrová
	od 16.45 h. (týdně)	zkouška scholy	děti	A. Motlová, A. Pecháček
	19.00 – 20.00 h. (týdně)	katecheze	středoškoláci	P. Josef Roušar
čtvrtek	16.30 h. (1/14 dní)	setkání při kávě	ženy	J. Vondrová, M. Řeháková
pátek	16.00 – 17.00 h. (týdně)	farní knihovna	pro veřejnost	Anna Motlová
	17.45 - 18.45 h. (1/14 dní)	zkouška zpěvu	mládež	Magda Motlová
sobota	9.00 - 10.30 h. (1/14 dní)	schůzka	ministranti	P. Josef Roušar
	15.00 - 16.30 h. (1/14 dní)	hry a povídání	děti z Dětského domova	Anna Motlová
neděle	8.30 - 10.30 h. (týdně)	setkání	muži	Karel Bednář

POHLED NA STATISTIKU NAŠÍ FARNOSTI ZA UPLYNULÁ LÉTA:

Liturgické funkce	rok 2009	rok 2008	rok 2007	rok 2006	rok 2005	rok 2004	rok 2003
křest	19	22	22	12	21	14	14
svátost biřmování	23	1	3	28	3	0	1
svátost manželství	8	3	5	6	6	8	4
pohřeb do země	11	7	9	13	10	7	7
pohřební rozloučení	5	9	4	2	9	7	2
svátost nemocných	76	89	84	55	65	51	80
první svaté přijímání dětí	5	16	8	8	8	20	11

Statistika liturgických funkcí v jednotlivých kostelech ve farnosti za rok 2009:

kostel ve farnosti	svátost křtu	svátost biřmování	svátost manželství	pohřeb do země a rozlouč.	svátost nemocných	první sv. přijímání
Dolní Čermná	12	23	2	3 + 5	49	5
Verměřovice	0	0	2	3 + 0	21	0
Petrovice	3	0	0	3 + 0	6	0
Marián. Hora	4	0	4	-	0	0
Jakubovice	0	0	0	2 + 0	0	0

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V únoru 2010 oslaví:

97 let	paní Ludmila Junková (bydlí v Letohradě – Orlice)	z Verměřovic	78 let	paní Helena Mačátová	z Jakubovic
89 let	paní Soňa Tejklová	z Dolní Čermné	75 let	paní Ludmila Jansová	z Horní Čermné
86 let	paní Růžena Kubíčková	z Dolní Čermné	74 let	pan Jaroslav Ryšavý	z Verměřovic
85 let	paní Marie Bednářová (bydlí v Německu)	z Dolní Čermné	73 let	paní Marie Hubálková	z Dolní Čermné
85 let	pan Jan Dušek	z Verměřovic	72 let	paní Miloslava Rybková	z Verměřovic
83 let	paní Marie Mikulová	z Dolní Čermné	72 let	pan Jaromír Prokop	z Dolní Čermné
81 let	pan Jiří Faltus	z Verměřovic	72 let	pan Jiří Pavlišta	z Dolní Čermné
79 let	paní Marie Kunertová	z Dolní Čermné	71 let	pan Bohuslav Moravec	z Petrovic
79 let	pan Richard Fajt	z Verměřovic	65 let	paní Marie Šmoková	z Verměřovic
			60 let	paní Miluše Tlapáková	z Petrovic
			55 let	pan Ivan Červenka	z Jakubovic

Všem oslavencům jménem celé farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se Božími dětmi:

v Petrovicích 6. 12. 2009 Lucie Vondrová z Petrovic

Rodičům Lucie rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dětí.

Křesťanský jsme se rozloučili:

ve Verměřovicích 11. 12. 2009 s panem Josefem Vychytilém z Verměřovic

Pozůstalým vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelého budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

Orel jednota a Římskokatolická farnost v Dolní Čermné

si Vás dovoluji pozvat na

Maškarní ples

který se bude konat v sobotu 6. února 2010 v Orlovně v Dolní Čermné.

zahájení v 19:30 hodin - hraje skupina J. Vondráčka - vstupné 70 Kč, masky 40 Kč

občerstvení zajištěno - bohatá tombola - předtančení Baby DOLCE - soutěž masek

Srdečně zvou pořadatelé

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Únor 2010					
7. 2.	Ne	5. neděle v mezidobí	7.30	Dostálovi 293	
14. 2.	Ne	6. neděle v mezidobí	7.30	Hubálkovi 61	
			10.30	Macháčkovi 411	
21. 2.	Ne	1. neděle postní	7.30	Filipovi 67	
28. 2.	Ne	2. neděle postní	7.30	Vránovi 18	
			10.30	Macháček M. 55	

Březen 2010					
7. 3.	Ne	3. neděle postní	7.30	p. Venclová 402	
14. 3.	Ne	4. neděle postní	8.00	Marešovi ml. 271	
21. 3.	Ne	5. neděle postní	7.30	Venclovi 288	
28. 3.	Ne	Květná neděle	7.00	Pecháčkovi 330	
			10.30	Klekarovi ml. 292	

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle v mezidobí
31. ledna 2010
5. týden / 2010

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

1. února -	pondělí	4. týdne v liturgickém mezidobí
2. února -	úterý	Svátek Uvedení Páně do chrámu - Hromnice
<i>Na začátku slavení mše svaté posvětime svíce „Hromničky“.</i>
18.00 Dolní Čermná – za Cyrila Vrátu a celý rod
3. února -	středa	sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
18.00 Dolní Čermná – za Metoděje Podležla, manželku a celý rod
Na konci slavení mše svaté bude uděleno všem věřícím společně svatoblažejské požehnání.
Jednotlivě, s rozžatými svícemi, se bude udílet požehnání až po skončení mše svaté.
4. února -	čtvrtek	4. týdne v liturgickém mezidobí
7.30 Dolní Čermná – za farníky
18.00 Verměřovice
5. února -	pátek	sv. Agáty, panny a mučednice
první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná – za Marii a Emila Vávrovy a syna
6. února -	sobota	sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce P. Marie
7.30 Dolní Čermná
17.00 Verměřovice – za rodinu Duškovu a Pomikálkovu

7. února - neděle – 5. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná -	7.30 h.	– za Jaroslava Bednáře, za rodinu Bednářovu, Lenochovu a Vytouchovu
Petrovice -	9.00 h.	– za Josefa Majvalda, manželku a oboje rodiče
Dolní Čermná -	10.30 h.	– za Annu a Petra Mikulovy a syna

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 15.00 h. – do 17.00 h. zpovídá P. Ján Kubis, administrátor v Dolní Dobrouči, od 17.00 h. – do 17.55 h. zpovídá P. Josef Roušar, v pátek od 17.00 h. – do 18.55 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 16.00 h. – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
biblická hodina	úterý	2. 2.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
zkouška zpěvu dětské scholy	středa	3. 2.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
náboženství pro středoškoláky	středa	3. 2.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	středa	3. 2.	dopoledne	Dolní Čermná, Verměřovice
	čtvrtek	4. 2.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	5. 2.	dopoledne	Dolní Čermná, Petrovice
farní knihovna	pátek	5. 2.	16.00 – 17.00 h.	fara Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	5. 2.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
Orlesko-farní maškarní ples	sobota	6. 2.	19.30 h.	Orlovna Dolní Čermná
mše svatá zaměřená pro děti	neděle	7. 2.	10.30 h.	kostel Dolní Čermná

POUTNÍK, ÚNOR 2010

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. února 2010, Poutník vyjde 28. února 2010

Členové red. kroužku: P. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, B. Macanová.

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Nepronajímáme, pouze pro vnitřní potřebu.